

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωδρίαν δευτέρα,
δουλειὰ νύκτα ἔμερα.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μερὲς ἑστὸν ψεύτη τὸν ντουναῖο.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ ἑβδομήντα ἔξην,
τὰ καράδια φεύγουν, ὦχ! ἀμάν καὶ ὡς φέξη.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δκέτος.**

Φ.—Τίς φωνὴ γλυκεῖα τόσον ἀγλαὰς Ἀθήνας ἔβη;
τίνας ἤχησαν ἐλπίδες ἐκ Πυθῶνος πολυχρύσου;
τίς ἡ κόρη ἡ λευκοφόρος, ποῦ ρεμβώδης κάτω νεύει,
ἀποπνέουσα ἄμβροσιαν κρημνισθέντος Παραδείσου;

Τίς αὐτὸς, ὅπου μὲ φέρει
πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐκεῖνας,
πρὸς χρυσῶν μαντείων μέρη
καὶ Ἰσμηνοὺς ἀργυροδίνας;

Τίς θεὸς ἐπάνωθέν μου καταστράπτ' ὑψιβρεμέτης;
τίς μὲ σύρει νὰ καθίσω πρὸ βωμῶν σεμνὸς ἱκέτης;
τίς χορῶν καλλικελαδῶν
πρὸς χοροὺς τὸν νοῦν μου στρέφει;
τίς τὴν κεφαλὴν μὲ κλάδον
ἱκετήριον μοῦ στέφει;

Δήλιος παῖδ' ἤχεϊ,
ἄμβροτος σαλπίζει φήμη,
καὶ ἐξεγείρεται ψυχὴ
πρὸς πτερυγισμοὺς ἐτοίμη.

Χρησμοφῶν ἀκούω ρήτρην
καὶ κρατῶν ἀμπέλου κλάδον
μέλπω Βάκχον χρυσομέτρην,
τὸν ὁμόστολον Μαινάδων.

Ἀπὸ ρύπους τῶν συγχρόνων τὴν ψυχὴν ἀπογυμνῶ
καὶ τὰς αἴγλας τὰς πυρφόρους τῆς Ἀρτέμιδος ὕμνῳ,
φύγουν ἔλαφοι μὲ τρόμον, ἡ χρυσότοξος περὶ,
καὶ μαρμαίρουν καὶ ἀνταυγάζουν τῆς Λυκίας τὰ βουνά.

Μυριόφωνον ἀκούω νικητήριον παιᾶνα
ἑστῆς Παλλάδος τοὺς βωμοὺς,
καὶ ἑλικωνιάδες νύμφαι κρυφοπαίζουσιν μὲ τὸν Πᾶνα
εἰς κοιλάδας καὶ ὄρυμους.

Μὲ τὴν μάντιδα τὴν δάφνην ἱερεῖς στεφανωμένοι
χρησμοφδοῦν εἰς τὰ τεμένη,
κνίσσ' ἀνέρχεται θυσίας πρὸς Ὀλύμπων οὐρανὸν
καὶ κλαγγὴν ἀκούω περὶ ἵπταμένων οἰωνῶν.

Ἐκθόλος Φοῖβος δῖφρους ἐκ φωτὸς διφρηλατεῖ
καὶ χρυσώνει τὰς ἀσπίδας ὑπερμάχων νικητῶν,
καὶ πανύμνητος ἡ Νίκη πανηγύρεις συγκροτεῖ
καὶ ἀλαλάζει μὲ τὸ στόμα βροντοφῶνων ποιητῶν.

Βλέπω γελαστῶν ἐρώτων τὴν ἀνώδυνον φαρίτρην,
μὲ κυκλόνουν κανηφόροι καὶ μαζί μας λέγουν μεῖνε,
καὶ ἐγὼ τρέμω καὶ φοβοῦμαι νὰ πατήσω κάθε πέτρην
μήπως σκαλιστὸς ἐπάνω κἂν θεὸς κἂν ἥρωας εἶναι.

Νὰ τὸ τέκνον τοῦ Λαῖου... στρέψε πρὸς τὸν Κολωνόν
τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.
Ἄβατος θεοῦ φυλλὰς,
μυριόκαρπος κοιλὰς
ἐνὸς πλάνητος ξενίζει τὴν ἀμαρτωλὴν πορφύραν,
βασιλεὺς τυφλὸς σπαράζει καὶ τὴν μαύρην κλαίει μοῖραν.

Τὸν τυφλὸν τὸν βασιλεῖα κύτταξε τὸν καὶ σιώπα,
νάτος, κόπτεται θρηνῶν
ἑστὸν ἀργῆτα Κολωνόν,
καὶ ἀηδὼν ἐκεῖ λιγεῖα νέμεται κισσὸν οἰνώπα.

Τίς μεγάλων μύθων κόσμος ἐκπηδᾷ βοῶν ἐμπρὸς μου,
ἑπέρασε θαρρεῖς μὲ τοῦτον ἡ νεότης κάθε κόσμου.
Τότε πρῶτον διεγέλα κυανίζων οὐρανός,
καὶ τοὺς κάμπους πέρα πέρα

τότ' ἐξύπνησε φλογέρα
τοῦ τραγόποδος Πανός.

Ἄντα νέα μὲ τὸ σφρίγος
τῆς νεότητος τὸ πρῶτον,
ὅλα νέα μὲ τὸ ρίγος
τῶν πρωτογενῶν ἐρώτων.

Ἄντα νέα, θρήνος, γέλως,
γνώσις, τέχνη, λόγος, μέλος,
καὶ τῆς νίκης οἱ πυρσοὶ
καὶ τὸ πένθος κι' ἡ χαρὰ,
ὅλοι τότε νεοσσοὶ
μὲ τὰ πρῶτα των πτερά.

Νέοι κι' οἱ θεσμοὶ κι' οἱ νόμοι
τῶν λαῶν καὶ βασιλείων,
νέοι τῶν Φρυγῶν οἱ κῶμοι
κι' ὅλ' αἱ νύμφαι τῶν σπηλαιῶν.

Νέα κάθε ρητορεία
ὑπερβόλου δημεγέρτου,
νέα κάθε πονηρία
εἰς τὸ τέκνον τρυφαιέρτου.

Κάθε τιμωροῦσα Δίκη
τῶν λαῶν καὶ τῶν στεμμάτων,
κι' ἡ θεοστυγὴς ἡ φρίκη
συγγερῶν ἀμαρτημάτων.

Ποῖος κόσμος Προμηθέων τοῦρανοῦ τὸ πῦρ κρατῶν,
ποῖος κόσμος ἐξ ἀνθρώπων κι' ὅμως ἀνθρώπων ζητῶν.
Τί λαὸς αἰδοῦς παρθένου πίθους κυνικῶν κυλίων,
τί λαὸς περὶ τὸν Βάκχον οἰνοπόρφυρος χορεύει,
δίδει πρὸς τοὺς ἀθανάτους τῶν θνητῶν τὸ μεγαλεῖον
καὶ λατρεύων τοὺς θεοὺς τοῦ τὴν εἰκόνα του λατρεύει.

Κι' ὁ σκιρτῶν ἐκεῖνος κόσμος τῆς ἀλκῆς, τῆς εὐκαμψίας,
ποῦ δὲν ἐπαίξε ποτέ του σὰν κι' ἐμᾶς Ἑργοληψίας,
οὔτε χρηματιστηρίων δὲν τὸν ἐτρωγεν ἡ ψώρα,
παλαιὸς καλεῖται τώρα.

Κι' ὁ κόσμος ὁ σημερινός, ὁ γέρο ξεκουτιάρης,
ὁ σάπιος, ὁ κτηκιάρης,
ὁ χλὴν ὁ κεχνηαῖος,
καλεῖται κόσμος νέος!

Ἐθόλωσε κρυστάλλινος καὶ λάμπους ἀτμοσφαῖρα,
μήτε θερμαίνουσι οἱ ρυθμοὶ λιθίνων κόσμων στήθη...
ὦ Φοῖβε σὺ, ποῦ τὸν αἰπὺν διφρηλατεῖς αἰθέρα,
τάς χρυσονώτους κράτησον ἡνίας σου καὶ στήθη.

Π.—Μὲ τέτοια γλῶσσα ποῦ μιλάς ἐγὼ δὲν πέρνω κάθο
καὶ πῆς μου τα Φραντζέζικα γιὰ νὰ σὲ καταλάβω.
Ποῦ πῆγες καὶ τῆς ἑμαθες τέτοιαις Ἑλληνικουραῖς
καὶ κόβεις τόσαις κουραῖς;

Φ.—Ἐδῶ κι' ἐκεῖ τῆς διάβασα γιὰ νὰ σοῦ δείξω γνώσεις
ἀν κι' εἴξουρα πῶς ἀπ' αὐταῖς κουκουῖται δὲν θὰ νοιώσης.

Π.—Ἐπῆγες 'στὸν Οἰδίποδα μαζί μὲ τὴν Σενιόρα;
Φ.—Καὶ δὲν ἀκούς, ζωτοδόλο, τί λέω τόσην ὥρα;
Τοῦτα τάρχαϊα τὰ βαθεῖα τὰ φώναζα καὶ τάπα

νὰ καταλάβης, κουρελῆ,
πῶς πῆγα 'στὸν Μουνὲ Σουλλῦ,
ἀλλὰ δὲν νοιώθεις σκράπα.

Οἰδίπους καὶ Μουνὲ Σουλλῦ 'στὸ θέατρον ἐκάλε
κάθε σοφὸ κεφάλι,

κι' ἐγὼ ποῦ λὲς δὲν εἴξουρα τί διάβολο νὰ κάμω
κι' ἄρχισε τῆς ἀρχαίας μου βελάδας τὸ βουρτσάρισμα,
κι' ἔτρεξα σὰν φιλόμουσος τὴν τέχνην νὰ συνδράμω
κι' ἐπῆγα κάτω 'στὸ παρτέρ μ' ἕνα μπιλιέτο χάρισμα.

Π.—Πῶς ἔτσι τὰ κατάφερες;
Φ.—Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, καὶ μὴν,
κυττάζουν τὸν Οἰδίποδα τὰ μάτια μου καὶ κλαῖνε.

Τί θέατρο καὶ τί βραδὴ,
κι' ἡ Φεσουλῆ μὲ τὰ παιδιὰ
ἐκεῖ 'στὸ δυσθεώρητον ἀνῆλθεν ὑπερῶν,
πλατεῖαν τῶν ἡρώων.

Φωνὴ μεγάλη συγκλονεῖ κάθε ψυχῆς τὸ βάθος,
μάτια δακρύζουσε πολλὰ,
κι' ἐγὼ κυττάζοντας 'ψηλὰ
ἐφώναζα μὲ πάθος:

Σὺ ποῦ 'πέταξες εἰς ὕψος, Φασουλίνα κορῶμένη,
σχύψε 'δὲς ἱλαρωμένη
τὸν γαλάντη Φασουλῆ,
ποῦ κιαλάρει τὸν Σουλλῦ.

Ἄν μᾶς 'χώρισαν μπιλιέτων ἀκριβόταταις τιμαῖς
κι' εἰκοσιεπτὰ δραχμαῖς,
ἂν μᾶς 'χώρισε τῆς τέχνης ὁ περίλαμπρος φωστήρ
καὶ μοῦ φαίнес ἐκεῖ 'πάνω νέος Σείριος ἀστήρ.

Ἄν Μουσῶν φρενήρης ἔρωσ
κι' ἂν ἡ σπάνις τοῦ παρὰ
μᾶς ἐχώρισε προσκαίρως,
Φασουλίνα μου κυρά.

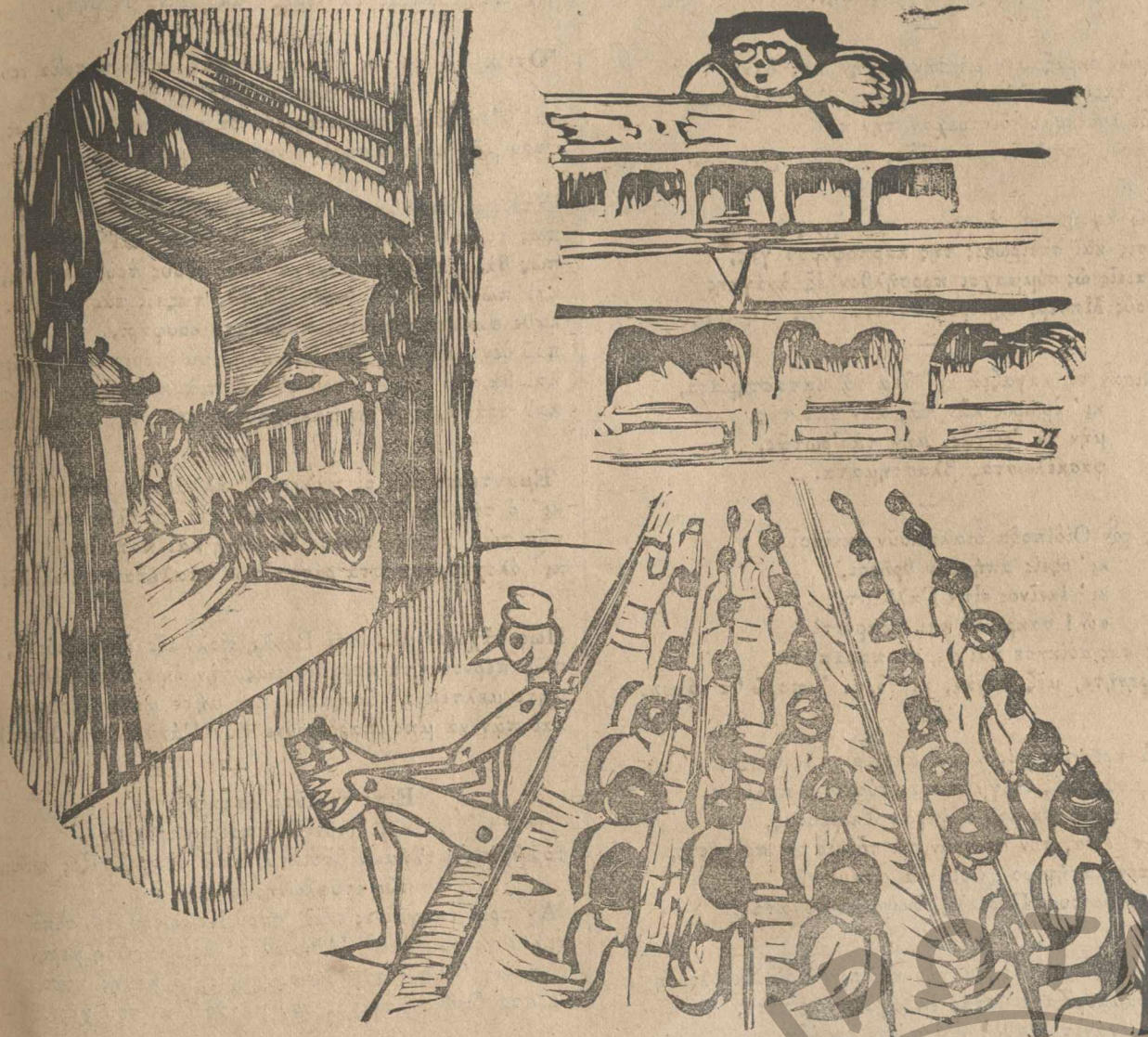
Ἄν δὲν 'μπόρεσες μαζί μου νὰ καθίσῃς 'στὴν ὀρχήστρα
καὶ τὸ λουσο σου νὰ δείξης καὶ τῆς μόδας τὴν χωρίστρα,
κι' ἂν μὲ βλέπῃς ἀπὸ 'πάνω μὲ τοὺς ἄλλους σὰν σπουργίτη
μὴ σὲ μέλῃ, μὴ σὲ μέλῃ, θ' ἀνταμώσωμε 'στὸ σπῆτι.

Αὐτὰ μὲ πάθος ἔψαλα κτττάζων ἀτενῶς
ἐκεῖ ποῦ μάτι βέβηλον, βρὲ Περικλῆ, δὲν φθάνει,
κι' ὁ τῶν Θεβαίων βασιλεὺς, Οἰδίπους ὁ κλεινός,
λάμπων καὶ χρυσοπόρφυρος ἐπὶ σκηνῆς ἐφάνη.

Ἀνφάν, φωνάζει Γαλλιστὶ, τοῦ πάλαι Κάδμου γέννα,
τίνας πόθ' ἔδρας κάθεσε μὲ μάτια βουρκαωμένα,
καὶ πουρκοὰ καὶ διατὶ θρηνοῦσα φθὶν' ἡ χώρα
καὶ κλάδος ἱκετήριος σὰς στεφανώνει τώρα;

Καὶ τῶν Θεβαίων ὁ χορὸς
εἶπε πρὸς τοῦτον γοερώς:
Οἰδίπου κραταιότατε καὶ τῶν Θεβῶν δυνάστα,

ποῦ δακρυσμένος μᾶς κυττάς,
μὴν τὰ 'ρωτᾷς, μὴν τὰ 'ρωτᾷς,
φασκλώσε τα κι' ἄστα.

Κλαῖνε γυναῖκες καὶ παιδιὰ,
μᾶς ἔφαγε τὸ φίδι,
ἐρώτησε τὴν Λειβαδιὰ,
τὸν Λάππα, τὸν Μπουφίδη.

Πονητεῖς προσπίπτουσι καὶ κλαίοντι ὁμοῦ,
ἀκού τοὺς θρήνους, τὰς φωνάς,
καὶ σῶσε Θήβας τὰς κλεινάς,
ὅπου νὰ γίνουν 'πρόσμεναν πρωτεύουσα νομοῦ.

Οἰδίου κραταιότατε, μὴ στέκεσαι μουγγός,
κι' ὅπως τὸν γρίφον ἔλυσες ἐκεῖνης τῆς Σφιγγός,
ἀκού κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καθὼς ὁ νοῦς σου κρίνει
νὰ πύξουν τόσοι θρηνοί.

Εἰπὲ πρὸς αἰσχος τῶν ἐχθρῶν καὶ πρὸς χαρὰν τῶν φίλων
πῶς ἦτο τὸ πτολίεθρον Θεβῶν τῶν ἐπταπύλων
ὅπου τὸν ἦσαν βασιλεὺς καὶ κραταῖος δυνάστης
μετὰ τῆς Ἰοκάστης.

Σὺ τὸ παντλημένον κι' ἐκθετον τοῦ Κιθαριῶνος βρέφος
τῆς ἀμαθείας τῆς πυκνῆς διάλυσε τὸ νέφος,
κι' ἂν ὄντως μᾶς λυτῇσαι
τὸν Θεοτάχην πέσεις

νὰ ξαναγῇ ἡ Θήβα μᾶς πρωτεύουσα νομοῦ,
νὰ πάρῃ τέλος μὴν φορὰ τῆς γρίνας τὸ μαρτύριον,
γι' αὐτὸ μᾶς βλέπεις σήμερον πρὸ τούτου τοῦ βωμοῦ
ἐξεστεμμένους, βασιλεῦ, μὲ κλάδον ἱκετήριον.

Ἐγὼ λαὸς περιφανῆς ἀρχαίων τροπαίων
ἐμπρός σου πάλιν ἐρχομαι θρηγῶν καὶ παραπαλίων.
Εὐδόκησον, Λατὸν παι, τοὺς γόους μου ν' ἀκούσῃς
κι' ἐγὼ πρὸς τὸν σωτήρα μου τὸ πρέπον θ' ἀπονεύω,
φωνάζει κι' ὁ Κουκουλέζας, φωνάζει κι' ὁ Πετούσης,
πλὴν ἡ φωνὴ των ἦν φωνὴ βεῶντος ἐν ἐρήμῳ.

Τοῦ κάκου κι' ὁ Παπαχαλῆς μαζί μὲ τὸν Δασοτῆ
παρίστησαν τὰ πρέποντα 'στὸν Κερκυραῖο Κόντη...
ὁ Κερκυραῖος ἀναψὲ σὰν ἀκαπνο ἀπαροῦτι
κι' ἐδούλησαν βαρύνουσες δεινῶν πολέμων βρόντοι.

Κι' εἶδεν ὁ θεὸς Ἰσμηγὸς
πεζοὺς ἀσθμαίνοντας κι' ἱππεῖς
νὰ παρελαύνουν ἐμμανῶς
μὲ τὴν ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Ἵπὲρ βωμῶν ἐκράξαμεν μὲ τὴν ψυχὴν μας ὅλην
καὶ λόγους ἤκουε πολλοὺς τὴν φρένα παραφέροντας,
γυναῖκες δὲ λυσίκομοι διέτρεχαν τὴν πόλιν
ἡμέραν νύκτα, βασιλεῦ, μὲ παῖδας καὶ μὲ γέροντας.

Κοιλὰς ἐδῶ κατήντησε δακρύων κι' οἰμωγῆς
κι' ἐρήμωσις καὶ στείρωσις τῆς καρποφόρου γῆς,
καὶ Πλαταιεῖς ὡς σύμμαχοι προσῆλθον ἐξ ἀνάγκης
καθὼς ἔστους Μπόερς σήμερον ὀπλῖται τῆς Ὁράγγης.

Κι' ἐσφάλισαν τὰ μαγαζιά κι' ὅλα τὰ καταστήματα,
κι' ἐμπρὸς κἂν τὰς κἂν ἐπὶ τὰς,
μὴν τὰ ῥωτᾶς, μὴν τὰ ῥωτᾶς,
φασκέλωστα, βλαστήματα.

Αὐτὰ πρὸς τὸν Οἰδίποδα διαλαλοῦν ἐκεῖνοι
κι' ὅξεῖς ἀπήχουν θρήνοι,
κι' ἐκεῖνος εἶπε Γαλλιστί:
«ὦ! σακρενὸν καὶ σαπριστί!
Ὁ Κόντης σὰς ἀδίκησε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
πλὴν μὴ θρηνῆτε, μεῖζ ἀνφάν, κι' ὅ,τι ἴμφορῶ θὰ κάνω».

Εἶπεν αὐτὰ πρὸς τὸν χορὸν κι' ἀρχίζει τὰς θυσίας
κι' ἀνεκουφίσθη πρὸς στιγμὴν πᾶς εὐσεβὴς πολίτης,
ὅταν ἐφάν' εἰς τὴν σκηνὴν ὁ γέρον Τειρεσίας,
τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τῶματά προφήτης,
κι' ἐπῆρε τὸν κατήφορο χωρὶς νὰ σταματᾷ
καὶ ἔστους Θηβαίους, Περικλῆ, φωνάζει δυνατὰ:

«Ἄν μὲ πολλὴν σκληρότητα τὴν κάλπην τοῦ Σκουλούδη
δὲν τὴν παραμαυρίζατε ἑσὶς ἐκλογὰς τὰς τότε,
ἴσως νὰ μὴν ἔχανετο! καθὼς καὶ τώρα φροῦδη
κάθε παρήγορος ἐλπίς, Θηβαῖοι πατριῶται,
κι' ἴσως τὴν Θῆβα νᾶκανε πρωτεύουσα σὰν πρῶτα
καὶ νὰ περνούσαμε κι' ἐμεῖς χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα».

Εἶπεν αὐτὰ περίλυπος, καὶ προβαλὼν τὸ στῆθος
κι' ἄλλας μαντείας ἔλεγε πρὸς τὸν τριγύρω πλῆθος,
πῶς ἔχουν τώρα δηλαδὴ μεράκι καὶ σεκλέτι
τῆς ἀντιπολιτεύσεως οἱ προὔχοντες καὶ πρῶτοι
τοῦ Κερκυραίου Κόντη μας νὰ ρίξουν τὸ Ντοβλέτι
κι' ἡκούσθησαν ὑπόκωφοι ψιθυρισμοὶ καὶ κρότοι.

Πῶς πνεῦμ' ἀναγεννήσεως κι' εἰς ὄχετοὺς πλανᾶται,
πῶς ξύνουν τὴν κοιλίτσα των πολλοὶ μὲ κεραμίδα,
κι' ὁ Ζεὺς ὁ Μπακοπούλειος μεγάλα μηχανᾶται
καὶ τοῦ μυρίζει φαίνεται καὶ πάλι παλαμῆδα.

Εἶπε πῶς διοργάνωσις θὰ γίνη σοβαρὰ
κι' ὁ Γάλλος Μπέκμαν ἔρχεται νὰ φέρῃ τὰ νερά,
πῶς διατρέχομεν καιροὺς πολεμικῶν ὁδῶν,
πῶς θὰ τελειώσουν σίγουρα τῆς δίψας τὰ μαρτύρια,
ὅτι κι' ὁ Μπάκερ ἔρχεται μέσ' ἀπὸ τὸ Λονδῖνον
νὰ ὀρῇ τὰς ὑπὸ νόμους μας, νὰ ὀρῇ τὰ φοδευτήρια.

Ὅτι κι' ὁ Μπάκερ ἔπειτα ἔστην Λόντρα θὰ γυρίσῃ
καὶ θάλθῃ τρίτος ἄλλος
κἂν Ἰταλὸς κἂν Γάλλος
τῆς Στυμφαλίας τὰ νερά ντακάπο νὰ μετρήσῃ.

Ὅτι κι' ὁ τρίτος ἔπειτα θὰ πάῃ ἔστην πατρίδα του
ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα του,
καὶ θ' ἀριθάρῃ τέταρτος νὰ ὀρῇ τοὺς νεροχύταις μας,
ὅπου μᾶς κάνουν σήμερα νὰ πιάνωμε τῆς μύταις μας.

Εἶπε πῶς ἐκκαθάρσις θὰ γίνη δυνατὴ,
πῶς τώρα θὰ καθαρισθοῦν καὶ στόλοι καὶ στρατοί,
πῶς θὰ κρατήσουν μοναχὰ τοὺς νέους τοὺς ἀλκίμους,
καὶ πῶς θ' ἀφήσῃ γρήγορα τὰς τάξεις τὰς μαχίμους
κάθε σακάτη γέροντος παράλυτο κουφάρι,
ποῦ δὲν ἴμφορεῖ, βρὲ Περικλῆ, τὰ πόδια του νὰ πάρῃ,
καὶ θὰ τοῦ ποῦν ασοῦ φθάνει πιά καὶ τώρα, γέρο, ξύσου,
καὶ τράβα ἔστο σπητάκι σου νὰ τρῶς τὴν σύνταξί σου».

Ἐμάντευσεν πῶς οἱ παλῆοι θ' ἀλλάξουν μαστραπάδες
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς μὲς ἑσῆλλα τὰ πολλὰ
πῶς τῶρ' ἀξιωματικούς θὰ κάνῃ καὶ παπάδες
κι' ὀλόχρυσαις ἑσῆ ράσσα των σπαλέταις θὰ κολλᾷ.

Πῶς θ' ἄχωμε μὲς ἑσῆ Βουλὴ πολλὰς ἀνεμοδούραις,
πῶς πέρνουν τὰ καράβια μας τὴν ὥρα δέκα μίλια,
μῆτε μελτέμια τᾶσκιαξαν καὶ μῆτε μπουκαδούραις
καὶ πᾶν νὰ μπομπαρδίσουνε τῶν Γάλλων τὴν Μαρσίλια.

Εἶπε τοιαῦτα κατηφῆς
καὶ ἔστον Οἰδίποδα στραφεὶς
τοῦ λέγει ατλήμων βασιλεῦ, ποῦ σὲ σπαράζει πόνος,
πῶς ἐτυφλώθης μόνος;

Ἄν πρὶν ἐπήγαίνεις ἐκεῖ ἑσῆ Κολωνοῦ τὸν τόπο
γιὰ σίγουρα ἑσῆ Ἀθηνῶν τ' ἀρωματώδη μέρη
ἢ σκόνῃ θὰ σ' ἐστράβωνε, χωρὶς νὰ κάνῃς κόπο
νὰ στραβωθῇ; μόνάχος σου μὲ τὸ δικό σου χέρι.

Τέτοια ποῦ λὲς ἐλέγοντο, κολλήγα κακομοίρη,
κι' ἔγινε μιὰ παράστασις ὡς εἶδος πανηγύρι,
κι' ἦτον ὁ κόσμος ὁ σοφὸς κι' ὁ κόσμος ὁ μεγάλος,
καὶ μιὰ κυρία πλουμιστὴ
ἐρώτησ' ἑναν Γαλλιστί:

ατιέν τιέν, Οἰδίπους κὲς κὲ σά;» κι' αὐτὸς τῆς εἶπε: «Γάλλος!

Καὶ τότε τῶν Μουσῶν χορὸς κρυφὰ ἔστον Γάλλο μίλησε
κι' ἑνα στεφάνι τοῦ πλέξε καὶ τὸν ἐγλυκοφίλησε,
κι' ἔγινε διαδήλωσις γιὰ τὸν Μουνὲ Σουλλύ,
ζήτω, φωναῖς, βεγγαλικά, γράν κάσσα, μπασαβιόλα,
καὶ μέσα ἑσῆ μεσάνυχτα ξυπνήσανε πολλοὶ
κι' ἐφώνησαν Μερκούραρος, κάτω τὰ τζάκια, φόλα.
Τοιαῦτα εἶδα, Περικλῆ, τῆς τέχνης πανηγύρεις,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ μὲ τέχνην νὰ μὲ δέιρῃς.
Π. — Νὰ πέντε μὲς ἑσῆ μάτια σου, λυσσάρικο σκυλί,
ποῦ λύσσαζες γιὰ θέατρα καὶ γιὰ Μουνὲ Σουλλύ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.